

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5204/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 66/21 (2020) од 22.03.2021. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 66/21 (2020) од 22.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 66/21 (2020) од 22.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу Прр 288/20 од 24.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Пожаревцу Ст 18/2010 (Ст 8/2007) исплати износ од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од 24.11.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, за веће тражење од укупно досуђеног износа накнаде нематеријалне штете од 500 евра па до траженог износа од 3.000 евра, тужбени захтев је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 13.500,00 динара са каматом по Закону о висини стопе затезне камате од дана извршности до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 66/21 (2020) од 22.03.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Пожаревцу Прр 288/20 од 24.11.2020. године у ставу првом и трећем изреке и тужба тужиоца одбачена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 –УС, 74/13 –УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту ЗПП), прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем другостепеног суда укинута је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбачена је тужба тужиоца из разлога јер је поднета по протеку рока од једне године од дана када је тужилац стекао право на правично задовољење. Другостепени суд је побијано решење донео правилном применом Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године, која је престала да важи 06.05.2020. године и према којој рокови за подношење тужбе нису текли од проглашења ванредног стања 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, због чега се по оцени тог суда у конкретном случају рок од једне године за подношење тужбе има продужити и након престанка важења Уредбе за онолико дана за колико рок није текао, што је у конкретном случају 36 дана. Другостепени суд је пошао од чињенице да је пуномоћник тужиоца решење Привредног апелационог суда Рж Ст 263/19 од 08.04.2019. године, по основу ког је тужилац стекао право на правично задовољење, примио 19.04.2019. године и да је последњи дан рока за подношење тужбе био 19.04.2020. године, али да се тај рок мора продужити за онолико дана за колико није текао, што је у конкретном случају 36 дана. Како је 36. дан после престанка важења наведене Уредбе 11.06.2020. године, а тужба у овој парници је поднета 15.06.2020. године, то је по оцени другостепеног суда иста поднета по протеку законом прописаног рока од једне године, због чега је наступила материјално-правна преклузија, те је предметна тужба и одбачена.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за одбачај тужбе у овој правној ствари. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем нижестепени судова и ревизијског суда у примени и важењу Уредбе, због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом тужилац указује на постојање другачије судске праксе. Међутим, решење Врховног касационог суда Рев 3980/2019 од 11.03.2020. године, на које се позива, не представља одлуку донету у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем те није доказ о неуједначеној судској пракси.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 15.06.2020. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић